

РЕШЕНИЕ

№ 325

гр. София , 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на десети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иво Дачев
Членове:	Мария Георгиева Асен Воденичаров

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Иво Дачев Въззивно гражданско дело № 20201000502638 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следв. от ГПК.

С решение № 285 от 13.01.2020 г., постановено по гр. д. № 10590/2017 г. на Софийски градски съд, е отхвърлен предявеният от Н. М. К. против ЗК „Лев Инс“ АД главен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, за заплащане на сумата 170 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от настъпилата смърт на нейния съжител на съпружески начала М. К. Н. в резултат от осъществено на 26.11.2016 г. пътно-транспортно произшествие (ПТП) по вина на водача на автомобил „Форд Мондео“ с рег. № *** Б. А. А.. Със същото решение съдът е осъдил евентуалния ответник Гаранционен Фонд да заплати на ищцата Н. М. К. на основание чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ сумата 120 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от същото произшествие, заедно със законната лихва от 11.04.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлил иска за разликата до пълния предявен размер от 170000 лева.

Решението е постановено при участието на Б. А. А. и ЗАД «Армеец» АД като трети лица-помагачи на страната на ответниците.

Недоволни от решението са останали ищцата К. и третото лице –помагач А., които в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК обжалват същото с оплаквания за неправилност.

Въззивницата и ищца Н.К. обжалва решението в отхвърлителната му част като поддържа, че изводите на съда за липса на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ със ЗК „Лев Инс“ АД са неправилни. Моли въззивната инстанция да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното такова в частта, с която са отхвърлени исковете срещу ответника по главния иск, като ги уважи в пълния предявен размер.

В жалбата си третото лице-помагач на страната на ответника Б.А. релевира оплаквания за неправилност на обжалваното решение като сочи, че присъденият размер на обезщетението за неимуществени вреди е прекомерно завишен. Поддържа и възражение за наличие на съпричиняване на вредоносния резултат от водача на друг лек автомобил, което обстоятелство не било обсъдено в мотивите на атакувания съдебен акт. Моли съдът да отмени решението, като отхвърли исковете срещу ответника по евентуалния иск или да намали размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК са постъпили отговори от насрещните страни, в които взаимно се оспорват жалбите.

Според уредените в чл. 269 от ГПК правомощия, въззивният съд се произнася служебно по валидността на цялото решение, по допустимостта - само в обжалваната му част, като относно проверката на правилността на обжалваното решение той е ограничен от посоченото в жалбата. При тези правомощия, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства по делото, Апелативен съд - София намира следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 432, ал.1 от КЗ от Н. М. К. против ЗК „Лев Инс“ АД за присъждане на обезщетение от 170 000 лв. за неимуществените вреди от произшествие, настъпило на 26.11.2016 г., при което е починал нейния съжител на съпружески начала М. К. Н., пасивно субективно съединен с евентуален иск за същата сума по чл. 557 от КЗ във връзка с чл. 519 от КЗ срещу Гаранционен фонд.

От фактическа страна по делото не се спори, а и от представения констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 516 от 26.11.2016 г. се установява, че на 26.11.2016 г. около 01.45 часа на път VTR-1182 на км. 3+770 е настъпило ПТП между автомобил Форд Мондео рег. № ***, представляващ временен регистрационен номер, предоставен от управителя на „Мартин-Йоанна“ ЕООД на водача Б. А. А. (така показания на св. Й. И.) и автомобил ВАЗ 2121 № ***, като в резултат на пътния инцидент е причинена смъртта на три лица, едно от

които е М. Н.. Този протокол по своята правна същност представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, поради което обективизираните в него обстоятелства и удостоверени от контролните органи по движение по пътищата се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила.

От приетото по делото заключение на съдебно-автотехническа експертиза се установява, че процесното ПТП е настъпило на пътя между гр. Лясковец и гр. Горна Оряховица на около 185 м след табелата за гр. Лясковец в тъмната част на денонощието, на продължителен прав участък с влажна асфалтова пътна настилка от наличието на мъгла, която е намалявала далечината на видимостта. Изяснява, че автомобил ВАЗ 2121 е бил спрял с включени фарове на къси светлини срещу посоката си на движение в лентата за насрещно движение с левите си колела на левия банкет в посока, считано от гр. Лясковец към гр. Долна Оряховица, като пътуващите в него, сред които и водачът М. Н., излезли от автомобила и застанали зад него, за да организират изваждането от канавката на друг, катастрофирал преди това автомобил Опел Корса с рег. № ***. В същото време автомобил Форд Мондео, управляван от Б.А., се е движел в дясната си пътна лента в посока към гр. Лясковец на къси светлини със скорост около 100 – 101 км/ч, която е била по-висока от технически безопасната за условията на реалната метеорологична видимост – 62 км/ч. При тези условия третото лице-помагач А. не видял своевременно фаровете на спрения срещу него автомобил ВАЗ 2121 и се поставил в невъзможност да задейства спирачките и без да спира, ударил челно автомобил ВАЗ 2121 със скорост от около 100 км/ч, който е отблъснат назад със скорост от около 56 км/ч, с която удря стоящите зад него пострадали четирима души. Според вещото лице причината за настъпване на произшествието са действията на водача на автомобил ВАЗ 2121 – М. Н., който е спрял автомобила в лентата за насрещно движение, но не е поставил предупредителен светлоотразителен триъгълник на безопасно разстояние, и действията на водача на Форд Мондео, който се е движил със скорост около 100 км/ч, която е над разрешената и е била значително по-висока от технически безопасната за движение в метеорологичните условия при наличие на мъгла и собствените си възможности, с алкохол 1.63 промила, с което се е поставил в невъзможност дори и да задейства спирачките на автомобила си. Вещото лице изяснява, че видимостта в условия на мъгла и включени светлини могат да се установят въз основа на свидетелски показания, като при данните по делото и времето за задействане на спирачките на автомобил Форд Мондео, видимостта на водача му на насрещните фарове вероятно е била около 56 метра, като пострадалият М. Н., който се е намирал изправен с лице към задната част на автомобил ВАЗ 2121, дори и да е видял фаровете на автомобил Форд Мондео, за 2-3 секунди не е имал възможността да възприеме опасността, да се ориентира и да реагира за избягване на удара. Тъй като при удара пострадалите пешеходци са се намирали зад автомобил ВАЗ, дори и да са били с поставени светлоотразителни жилетки, при намалената видимост от мъглата водачът на автомобил Форд Мондео не би имал възможност да ги види.

От заключението на съдебно-медицинската експертиза се установява, че в резултат от

процесното ПТП М. Н. получил тежка съчетана черепно-мозъчна и гръдно-коремна травма, която е причинила нас-тъпването на смъртта му. Вещото лице изяснява при изслушването си в съдебно заседание, че получените увреждания, включително и охлузвания по корема, водят до извод, че той е бил изправен с лице към задната част на автомобила ВАЗ 2121.

От показанията на разпитания по делото свидетел С. К., брат на ищцата, се установява, че ищцата и М. Н. живеели заедно около 20 години, като през първите две години били в гр. ***, а след това се преместили в гр. *** при неговите родители. През време на съжителството им се родило дете. Двамата имали добри отношения, разбирали се и се грижили заедно за детето си. Ищцата Н.К. тежко приела и се променила след смъртта на М. Н., който осигурявал основно доходите на семейството им. Тя постоянно плачела и получавала задушавания след смъртта му, налагащи използването на успокоителни медикаменти.

По делото е представена справка от Информационния регистър на Гаранционен Фонд, според която за автомобил с рег. *** е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ по застрахователна полица № BG/22/116002600835, със срок на застрахователно покритие от 07.10.2016 г. до 06.10.2017 г. Представена по делото е и застрахователна полица № BG/22/116002600835, от която се установява, че между „Мартин-Йоанна“ ЕООД и ЗК „Лев Инс“ АД е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, по силата на който застрахователят е поел задължението да обезпечи деликтната отговорност на водачите, причинили вреди на трети лица, при управлението на автомобил АВА с шаси № 6363898959 и с временен рег. ***.

На 11.01.2017 г. ищцата Н.К. е предявила претенция пред ЗК „Лев Инс“ АД, а на 11.04.2017 г. - пред Гаранционен фонд, който е отказал изплащане на обезщетение поради наличие на сключена застраховка Гражданска отговорност.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

С разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ е уредена и гарантирана правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди от непозволено увреждане срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, с когото делинквентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключило застраховката. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност по чл. 432, ал. 1 КЗ на застрахователя на делинквента за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице при сключена застраховка „Гражданска отговорност“, обхваща две групи материални предпоставки: 1) от една страна, застрахованият виновно да е увредил пострадалия, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното му и виновно поведение и от друга страна 2) наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника – застраховател и дееца, обезпечаваща деликтната отговорност на последния.

В настоящия случай третото лице-помагач Б.А. като водач на лекия автомобил „Форд Мондео“ е извършил противоправно деяние, като, макар да е бил длъжен и е могъл съобразно конкретната пътна обстановка да предвиди настъпването на общественоопасните последици, не е изпълнил своето задължение, регламентирано в правната норма на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, да избере скорост, съобразена с характера и интензивността на движението, както и с конкретните условия на видимост, която да му позволи да намали скоростта и да спре пред всяко предвидимо препятствие. Вместо това, водачът на процесния автомобил, който е могъл и е бил длъжен да забележи непосредствената опасност – спрял в неговото платно лек автомобил с включени къси светлини, не е предприел дори и спасителна маневра чрез аварийно спиране и навиване на волана вляво, за да избегне сблъсък. Поради това обоснован се явява фактическият извод на вещото лице от приетата от първоинстанционния съд САТЕ, че причина за настъпването на процесното ПТП представляват субективните действия на водача на лек автомобил „Форд Мондео“ с рег. № ***, който не е реагирал своевременно и е допуснал да настъпи транспортното произшествие. Деянието е противоправно, освен поради противоправния си резултат, още и защото то е извършено в противоречие с изискванията на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, а именно не е изпълнил своето правно задължение да се съобрази с непосредствената опасност, представляваща намиращ се в неговата пътна лента спрял автомобил – с включени къси светлини, за да е в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие. Ирелевантно е обстоятелството, дали и водачът на спрелия автомобил е извършил противоправно деяние, като не е спрял управляваното от него МПС на безопасно място и не го е сигнализирал чрез пътен триъгълник. Това е така, защото съгласно чл. 53 от ЗЗД, когато увреждането е причинено от неколцина, те отговарят солидарно, т.е. пострадалото лице може да претендира цялото обезщетение от когото и да е от тях, а длъжникът не може да отклони претенцията само поради това, че има солидарен съдължник. Вината според чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага, като тази презумпция не е оборена в настоящото производство чрез провеждане на обратно пълно доказване от ответника. От приетото по делото заключение на СМЕ се установява, че смъртта на М. Н. е настъпила вследствие от противоправното поведение на делинквента, поради което настоящата съдебна инстанция счита, че всички юридически факти от фактическия състав на непозволеното увреждане, пораждащ деликтната отговорност на водача на „Форд Мондео“, с рег. № *** Б. А. А., са осъществени в обективната действителност.

С оглед изложеното, според настоящия въззивен състав от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че през процесния период ответното застрахователно дружество „Лев Инс“ АД е обезпечавало деликтната отговорност на собственика, ползвателите, държателите, вкл. и на водачите на лек автомобил „Форд Мондео“. Законодателят е уредил подробно обществените отношения, свързани с обезпечаване деликтната отговорност на автомобилистите, управляващи автомобили, внесени в Република България и предназначени за продажба на трети лица – преди да бъдат регистрирани по надлежния ред в страната. Съгласно правната норма, регламентирана в чл.

483, ал. 5 КЗ, всеки вносител на МПС с цел продажба на територията на страната е длъжен да заяви за получаване временни табели с регистрационен номер, както и да сключи договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за тези временни табели – „застраховката се сключва само по регистрационния номер на временните табели за срока на валидност на временните табели, но не повече от една година. Предмет на застрахователното покритие са причинените имуществени или неимуществени вреди от водач на МПС, който е управлявал автомобил с поставените временни табели, обект на договора за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Тъй като в чл. 574, ал. 12 КЗ е уредена оборима презумпция за достоверност на данните в Информационния център към Гаранционния фонд, с оглед на обстоятелство, че по делото не е представена застрахователната полица, обективизираща процесният договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, въззивната инстанция следва да приеме, че удостоверените в представената по делото Справка от ИЦ към ГФ данни съответстват на действително постигнатите между страните по процесния договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите уговорки, а именно че ответното застрахователно дружество е обезпечавало деликтната отговорност на водачите на МПС, което се е движело по републиканските пътища на Република България с временен рег. № ***. Именно описаната в тази Справка застрахователна полица - № BG/22/116002600835, обективизираща договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, със срок на действие от 07.10.2016 г. до 06.10.2017 г., е била представена пред органите по контрол на движението по пътищата след настъпване на процесното ПТП – при съставянето на Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 516/26.11.2016 г. Съществено е, че този автомобил се е придвижвал с временни регистрационни номера, които са били обект на уговореното застрахователно покритие по процесното застрахователно правоотношение. От неоспорения от страните писмен отговор на „Мартин-Йоанна“ ЕООД и от изслушаните пред първата инстанция свидетелски показания на управителя на дружеството, страна по застрахователния договор, се изяснява, че тези регистрационни номера не са били отнети от неговото владение неправомерно, а са били предоставени доброволно от застрахователя на делинквента „за придвижване на горепосочения автомобил до работна площадка по седалище на дружеството с цел евентуално закупуване на същия“. Неоснователно е основното възражение на застрахователя, че не покрива деликтната отговорност на водача на автомобила с временната табела, тъй като застраховката е само за вреди, които произтекат при тестване, придвижване да органите на администрацията, до сервиз, от един търговски обект до друг и до официално изложение. На първо място, разпоредбата на чл. 30 от Наредба № 1-45 от 24 март 2000 г. няма такова съдържание. От друга страна, по аргумент от чл. 8, ал.2 и чл. 9 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. следва да се заключи, че обхватът на застраховката „гражданска отговорност“, издадена от застраховател по регистрационен номер на временни табели, се разпростира във всички случаи на причиняване на вреди при управлението на автомобил с такива временни номера. Обстоятелството, че водачът на автомобила с временни табели се е отклонил от задължението си да го управлява само за

посочените цели в чл. 30 от НРОПДСДМПСВТТРПДРППС, не може да освободи нито него, нито застрахователя му от отговорност. Ето защо настоящият въззивен състав намира, че в случая е налице валидно застрахователно правоотношение между застрахования и застрахователя ЗК „Лев Инс“ АД. Тъй като последният носи обезпечително-гаранционна отговорност за причинените от делинквента неимуществени и имуществени вреди при управление на МПС с временни регистрационни номера, обект на договора за задължително застраховане „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, то така предявеният иск срещу него следва да бъде уважен.

Обезщетението за претърпени неимуществени вреди се определя съобразно критериите по чл. 52 от ЗЗД. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Въззивната инстанция намира страданията, изпитани от ищцата вследствие смъртта на своя съжител на съпружески начала за такива с висок интензитет. От показанията на свидетеля К. се установи, че ищцата Н.К. е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в мъка и страдания от загубата на своя близък човек, които вреди са в пряка причинно-следствена връзка с виновното противоправно деяние на водача, управлявал автомобил Форд Мондео. От свидетелските показания безспорно е установено, че между ищцата и починалия е поддържана силна, дълбока и хармонична емоционална връзка, изградена при взаимно разбирателство и подкрепа като между съпрузи. Неговата кончина ѝ се е отразила много тежко. Внезапната загуба на моралната и духовна подкрепа, която ѝ е давал, неминуемо ще окаже трайни следи в живота ѝ. Поради това правилно първоинстанционният съд е определил, че размерът от 120 000 лева е справедливо обезщетение, предвид опората, която е бил починалият за семейството си, и отчитайки внезапната и неочаквана негова смърт.

Предвид основателността на главния иск, то съдът не следва да разглежда евентуалния такъв, тъй като не е настъпило вътрешно процесуалното условие, под което той е предявен. Поради несъвпадане на изводите на двете съдебни инстанции относно основателността на предявения главен иск срещу ответното застрахователно дружество „Лев Инс“ АД, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която искът срещу предпочитаният ответник е отхвърлен, и вместо него да бъде постановено друго, с което искът с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ срещу ЗК „Лев Инс“ АД бъде уважен за сумата от 120 000 лева. В частта, в която съдът се е произнесъл срещу евентуалния ответник Гаранционноен фонд, без да са били налице процесуалните предпоставки за това, решението следва да бъде обезсилено.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на ищцата следва да бъдат присъдени направените от нея разноски пред въззивния съд в размер на 180 лева за внесена държавна такса по въззивната жалба. На основание чл. 38, ал. 2 във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА на адв. Й.Й. следва да се присъди сумата от 3930 лева, представляваща адвокатско

възнаграждение по Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за предоставена безплатна правна помощ пред въззивната инстанция.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 285 от 13.01.2020 г., постановено по гр. д. № 10590/2017 г. на Софийски градски съд, В ЧАСТТА, в която е отхвърлен предявения от Н. М. К. с ЕГН-*****, против ЗК „Лев Инс“ АД, с ЕИК-121130788, главен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ за заплащане на сумата 120 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от настъпилата смърт на нейния съжител на съпружески начала М. К. Н. в резултат от осъществено на 26.11.2016 г. на път VTR-1182, Лясковец – Горна Оряховица, на км 3+770 на около 185 м след табелата за гр. Лясковец пътнотранспортно произшествие по вина на водача на автомобил Форд Мондео с рег. Номер *** Б. А. А., както и в ЧАСТТА за разноските, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 51Д, да заплати на Н. М. К., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул. „***“ № 57, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ сумата от 120 000 (сто и двадесет хиляди) лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди от настъпилата смърт на нейния съжител на съпружески начала М. К. Н. в резултат от осъществено на 26.11.2016 г. на път VTR-1182, Лясковец – Горна Оряховица, на км 3+770 на около 185 м след табелата за гр. Лясковец пътнотранспортно произшествие по вина на водача на автомобил „Форд Мондео“ с рег. № *** Б. А. А..

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 285 от 13.01.2020 г., постановено по гр. д. № 10590/2017 г. на Софийски градски съд в останалата му отхвърлителна част, за разликата над сумата от 120 000 лева до пълния предявен размер от 170 000 лева.

ОБЕЗСИЛВА решение № 285 от 13.01.2020 г., постановено по гр. д. № 10590/2017 г. по описа на Софийски градски съд, в частта, в която Гаранционен Фонд, ЕИК 121446665, е осъден да заплати на Н. М. К., ЕГН *****, на основание чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ сумата 120 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от настъпилата смърт на нейния съжител на съпружески начала М. К. Н. в резултат от осъществено на 26.11.2016 г. ПТП, заедно със законната лихва върху тази сума от 11.04.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, както и В ЧАСТТА, с която искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 170 000 лв.

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788 със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 51Д, да заплати на Н. М. К., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул. „***“ № 57, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 180 лева, представляваща

разноски пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 51Д, да заплати на адв. Й.Й. от ВТАК на основание чл. 38, ал. 2 във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА сумата от 6960 лева, представляваща възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ пред двете инстанции.

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 51Д, да заплати на Софийски градски съд на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК сумата 3429,88 лева - държавна такса и възнаграждения за вещи лица.

ОСЪЖДА Н. М. К., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ул. „***“ № 57, да заплати на ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 51Д, на основание чл. 78, ал. 3 и 8 от ГПК сумата 387,06 лева – разноски в първоинстанционното производство.

Решението е постановено при участието на Б. А. А. като трето лице-помагач.

Решението е постановено при участието на ЗАД „Армеец“ АД като трето лице-помагач.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____